

Anne Saarinen
Erään matka varjoissa

Murhaajan tarina

Lukijalle

Erään matka varjoissa on yhden miehen elämäntarina –
kaikkine suruineen ja vähine iloineen. Hänen raaka työnsä ja
mielensä ristiriidat säestävät hänen elämänsä hiljaista laulua.

Hänen maailmansa ja aikansa ovat eri kuin meidän, mutta
ihmisen tunteet – sekä hyvät, että huonot, löytyvät jokaisesta
meistä, paikasta ja ajasta riippumatta.

Lue – ja kuuntele sydämelläsi hänen laulunsa.

Jos maailma olisi sellainen kuin toivon,
me kaikki osaisimme lentää.

1. Minuuteni

Särkyneestä peilistä näen kasvoni palaset,
silmäni verestävät.

Olen valvonut jo liian pitkään,
kulkenut varjoissa maailman yön.
Kulkenut iäisyydestä toiseen,
silti vain ihmiselämän matkan.

Kuuntelen yössä ääniä,
en voi nukkua.
Silmiini koskee tämä väsymys,
joka raastaa minua sisältä.

Heitän tuleen menneisyyden,
sinisen kauniina se palaa punainen liekki.

Sivu sivulta näen elämäni kirjoissa,
jokainen sana tuntuu viiltävän sisältä, kuin terä ranteella.
Kaunis,
 ruma,
 paha,
 hyvä.

Jokainen sana on minulle sanottu,
äänet kertovat sen hiljaisuudessa.
Kuulen musiikin kaukaisuudessa,
ei kuule muut.

Luen sanoja kirjoista,
keinun meren aalloilla, sänkyni reunalla.
Epätoivo polttaa sisältä päin,
lupaus paremmasta ei toteutunutkaan.

Hukun meren viileyteen.

Kuollet ovat lehdet elämän koivun,
katkeilleet ovat oksat sen.
Kukaan ei kastellut,
ei luonto,
ei ihminen.
Lahonnut ja haljennut.
Kuollut on elämän puu.
Viaton torakka vaeltaa sen juurella.

Tukahdutettu minus - olematon minus.

Vajavainen minä,
surumielinen sieluni halajaa pimeyttä,
kuolemaa, päättävyyttä.
Näen kimaltelevat paljetit naisten rinnoilla,
koristukset ja höyhenet,
kuljen vajavaisena heidän ohitse.
Niin täydet, niin onnelliset.

Vajavainen minä,
sieluni rikkoutunut,
kaupunkien viettelyksille altistunut.
Epäpuhdas ruumiini vaatii pesua,
pesua pimeässä likakaivossa,
muuta en ansaitse,
sieluni pesen puhtaaksi kyynelillä,
muuhun en pysty.

Vajavainen minä,
Kulkemaan luotu ohi valopilkkujen,
tunneleiden valoisten.
Viehättävät naiset,
kirkkaat valot,
houkuttavat minua eksymään polultani,
kulkemaan kohti pimeyttä valossa.

Onko oikein olla olevainen,
olemattomien maailmassa?

Kuljen elämän ohitse,
polkuani pitkin,
syntini seuranani,
kerran erehdyin,
kaupungin varjot minut viettelivät,
olenko olevainen
vai
olenko olematon?

”Pyhitä sieluni valkea”
”pyhitä sieluni sininen”
miehet huutavat kirkon kuorossa.
Ikonit hajoavat kirveeni alla tuhansiksi pieniksi paloiksi.
Miekka heilahtaa kohti,
tuo suuri jumalainen viha sitä heiluttaa.
Viha, jota ei ole.
Jumaluus, jota ei ole.
Miekka joka on ollut ja on oleva, vaan pysyy aloillaan.
Miehet kuorossaan huutavat pelastusta syntiselle sielulleni,
naiset rukoilevat polvillaan neitsyen itkiessä verisiä kyyneliä.
Pelastusta, jota ei tule.
Kyyneliä, joita en näe.

Kiviset patsaat katsovat minua sieluttomilla silmillään
miettien elämän suuria kysymyksiä.
Miekkani solmittu vyyhti antaa salaista voimaa pakoon,
taistoon.

Kiviset peltitornit kohoavat heidän rinnallaan,
kuin suurimmat vuoret ja paadet,
ja lohikäärme syöksee tulta päälleni,
kylmä sieluni sulattaa sen.

Tuhat tuskaa ja sata unelmaa hajoaa palasiksi keihäiden
iskusta.
Kivipatsaat hyökkäävät.
Elämän salaisuus on viimein ratkennut.

He tietävät totuuden.
Sieluttomat kivipatsaat.
Pakenen.

Runokokoelma on esikoisteos, jolle on tulossa jatkoa proosamuodossa. Tarina on täynnä julmuutta ja elämän raakuutta, mutta monikin meistä on voinut surun hetkellä kokea samoja tunteita kuin tarinan mies.

Voiko elämä satuttaa ihmistä liikaa? Voiko kostonhimo ajaa ihmisen hulluuden partaalle?

Lue ja koe.

www.bod.fi